

Азъ влѣзохъ въ канцеларията при баща си. Той, облѣченъ и съ шапка на глава — готовъ да посрѣщне трена, бързо дописваше списъка за багажа. Щомъ ме видѣ, той попита:

— Дѣ сж момиченцата?

— Тамъ, отговорихъ азъ.

— На платформата?

— Не, въ гжсталака.

Изведнажъ татко ми каза безпокойно, като че ли сърдцето му почувствува нѣщо:

— Повикай ги тукъ... Тичай по-скоро!

Азъ излѣзохъ отъ станцията и веднага си спомнихъ, че момиченцата взеха колцата, съ която карахме пѣсѣкъ изъ между релситѣ на желѣзния пѣтъ. Но възможно е и сега да сж при релситѣ и не дойдоха на станцията, защото забравиха за трена.

Азъ се спуснахъ къмъ гжсталака. Павлинъ, който въ това врѣме бѣше при постройката, щомъ ме видѣ, по лицето ми се досѣти, че се е случило нѣщо и съ движение ми изяви готовността си да дойде съ мене.

— Тамъ сж момиченцата! извикахъ азъ.

Павлинъ слѣзе веднага отъ постройката, прѣвари ме и бързо се спусна къмъ гжсталака.

Тренѣтъ, вече наближилъ, гърмѣше на срѣща ни. Ние тичахме къмъ релситѣ. Отпрѣдъ ни се прѣпрѣчваха малки храсти, които закриваха желѣзния пѣтъ и ние не знаяхме дѣ сж момичетата. Павлинъ прѣвъ стигна до храститѣ и тозъ часъ завика, замаха съ рѣцѣ и се спусна съ всичката си сила. Той изви малко на долу и се скри задъ храститѣ. Азъ сжщо се развивахъ. Сърдцето ми се сви отъ страхъ, а косата настрѣхна...

Като стигнахъ до храститѣ, видѣхъ една ужасна картина: на пѣтя, между релситѣ, стоеше Николинка, наведена и съ нѣщо въ рѣцѣ. Прѣдъ нея, приклѣкнала и гърбомъ обѣрната къмъ приближаващия се тренѣ, бѣше Марийка, която туряше съ шѣпи пѣсѣкъ въ колцата.

Явно бѣше, че момиченцата тѣй се бѣха заловили за работа, като че бѣха забравили за всичко на свѣта. Тренѣтъ вече се бѣ много приближилъ и азъ не мислѣхъ, че ще успѣя да стигна до момиченцата, но, при все това, все тичахъ и викахъ нѣщо, и то безсѣзнателно.

Между това, Павлинъ вече бѣ на желѣзния пѣтъ. Той тичаше срѣщу трена и, по всѣка

вѣроятность, сжщо викаше, но азъ нищо не чувахъ отъ трѣсѣка на машината.

Изеднажъ Марийка си подигна главата и, щомъ видѣ Павлина, разбра всичко. Тя скочи и се затича напрѣдъ, спѣна се и падна, слѣдъ това пакъ стана и избѣга на страна. Николинка сжщо стана и, като видѣ трена прѣдъ себе си, обѣрна се и, съ разперени рѣцѣ, се затича по пѣтя, сѣкашъ тренѣтъ не ще може да я стигне.

Подиръ една секунда локомотивѣтъ изви прѣвъ това мѣсто, дѣто бѣха колцата. Въ тоя мигъ азъ ненадѣйно се спѣнахъ о нѣщо и паднахъ на лицето си. Когато подигнахъ очи, видѣхъ, че тренѣтъ се носѣше край мене, димѣтъ се разтиласе на горѣ, а колелата гърмѣха и цѣпѣха глухотата.

До желѣзния пѣтъ стоеше Марийка, — малката Николинка и Павлинъ ги нѣмаше. Прѣвъ това мѣсто, дѣто ги видѣхъ въ послѣдната минута, се движеха вагони и азъ, съ разбито сърдце, гледахъ, какъ се вѣртѣха тежкитѣ имъ колела.

Отзадъ се зададоха работници. Тѣ видѣли какъ тичахъ и викахъ и се досѣтили, че е станало, може би, нѣкакво нещастие.

Тренѣтъ вѣрвѣше и вѣрвѣше, сѣкашъ нѣма край.

— Какво има? попита единъ запѣхтянъ работникъ.

Азъ искахъ да отговоря, но не можахъ, а само се разтреперахъ съ всичкото си тѣло. Работникѣтъ разбра всичко и страховито проговори:

— Малката?

Като чухъ тази дума, азъ се заплакахъ и опрѣхъ о работника. Той почна умилно да ме глади по главата:

— Нищо! Богъ е милостивъ! Богъ е милостивъ!...

Другитѣ работници стояха мълчаливо, безъ да знаятъ, що да правятъ. Нѣкои се доближиха до насипа и се вгледаха подъ колелата на вагонитѣ.

А тренѣтъ се вѣрвѣше и вѣрвѣше, — тъменъ, грамаденъ. Най-послѣ измина и послѣдния вагонъ и прѣдъ насъ се откри безмѣрното и свѣтло пространство. Между релситѣ се мѣрнаха жълти парченца отъ раздробената колца. А слѣдъ секунда всички видѣхме, отъ другата